# PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2005 m. spalio 19 d. *

Byloje T-415/03

**Cofradía de pescadores de „San Pedro“ de Bermeo,** įsteigta Bermeo (Ispanija), ir kiti ieškovai, kurių pavardės nurodytos šio sprendimo priede, atstovaujamos advokatų E. Garayar Gutiérrez, G. Martínez-Villaseñor, A. García Castillo ir M. Troncoso Ferrer,

ieškovai,

prieš

**Europos Sąjungos Tarybą,** atstovaujamą M. Balta ir F. Florindo Gijón,

atsakovę,

palaikomą

**Europos Bendrijų Komisijos,** atstovaujamos iš pradžių T. van Rijn ir S. Pardo Quintillán, vėliau T. van Rijn ir F. Jimeno Fernández, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

* Proceso kalba: vokiečių.

ir

**Prancūzijos Respublikos,** atstovaujamos G. de Bergues ir A. Colomb, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

dėl ieškinio atlyginti žalą, kurią ieškovai tariamai patyrė Tarybai patvirtinus Portugalijos Respublikai paskirtos ančiuvių kvotos dalies perleidimą Prancūzijos Respublikai,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(trečioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Jaeger, teisėjai V. Tiili ir O. Czúcz,
posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

atsižvelgdamas į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. kovo 17 d. posėdžiui,

priima šį

**Sprendimą**

**Teisinis pagrindas ir ginčo aplinkybės**

1. *Bendras leistinas sugavimas*

1 Akto dėl Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos stojimo sąlygų ir Sutarčių pritaikomųjų pataisų (OL L 302, 1985, p. 23, toliau – stojimo aktas) 161 straipsnio 1 dalies f punktu 90 % ančiuvių bendro leistino sugavimo (toliau – BLS) Tarptautinės jūrų tyrimo tarnybos apimamos akvatorijos vandenų VIII rajone (toliau – ICES VIII rajonas), t. y. Biskajos įlankoje, buvo paskirta Ispanijos Karalystei, o 10 % – Prancūzijos Respublikai. Kita vertus, vadovaujantis atitinkamų žuvų ištekliams taikomu kiekvienos valstybės narės žvejybos santykinio stabilumo principu (toliau – santykinio stabilumo principas), pirmą kartą įtvirtintu 1983 m. sausio 25 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 170/83, nustatančio žuvų išteklių išsaugojimo ir valdymo Bendrijos sistemą (OL L 24, p. 1), 4 straipsnio 1 dalyje, ančiuvių BLS Tarptautinės jūrų tyrimo tarnybos akvatorijos vandenų IX ir X rajone (toliau – IX ICES rajonas ir X ICES rajonas) ir Rytų Centrinio Atlanto žvejybos komiteto parengto plano 34.1.1 rajone (toliau – 34.1.1 CECAF rajonas), esančių į vakarus ir į pietvakarius nuo Pirėnų pusiasalio, buvo paskirstytas tarp Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos, atitinkamai apie 48 % – Ispanijos Karalystei ir apie 52 % – Portugalijos Respublikai.

2 1992 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3760/92, nustatančio žuvininkystės ir akvakultūros sistemą Bendrijoje (OL L 389, p. 1), priimto EB sutarties 43 straipsnio pagrindu, 2 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad:

„Pagrindinis Bendrosios žuvininkystės politikos tikslas eksploatavimo veiklos atžvilgiu – apsaugoti ir išsaugoti esamus ir prieinamus gyvuosius jūros išteklius ir užtikrinti racionalų, atsakingą ir subalansuotą išteklių naudojimą sektoriaus ekonominėmis ir socialinėmis sąlygomis, atsižvelgiant į, *inter alia*, eksploatavimo sukeltas pasekmes jūros ekosistemai bei atsižvelgiant į gamintojų bei vartotojų poreikius.

Šiuo tikslu sukuriama eksploatavimo veiklos valdymo Bendrijos sistema, kuri turi leisti tausojant išteklius pasiekti jų naudojimo pusiausvyrą įvairiose žuvininkystės srityse."

3 Reglamento Nr. 3760/92 4 straipsnyje numatyta:

„1. Siekiant užtikrinti racionalų, atsakingą ir subalansuotą išteklių eksploatavimą Taryba, laikydamasi Sutarties 43 straipsnyje nurodytos tvarkos, gali priimti Bendrijos teisės aktus, nustatančius naudojimosi vandenimis bei ištekliais ir žvejybos sąlygas, išskyrus atvejus, kai kitos nuostatos nustato kitaip. Šie teisės aktai turi būti rengiami atsižvelgiant į prieinamus biologinius, socioekonominius ir techninius duomenis bei, *inter alia*, į 16 straipsnyje nurodyto komiteto parengtas ataskaitas.

2. Šios nuostatos, *inter alia*, gali apimti kiekvienai žūklavietei arba jų grupei skirtas priemones, kuriomis:

<...>

b) ribojama išteklių ekploatavimo norma;

c) nustatomi kiekybiniai sugavimo ribojimai;

<...>“

4 Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad pagal 4 straipsnyje nustatytą tvarką eksploatavimo norma atitinkamu periodu galėjo būti reguliuojama ribojant leidžiamą sugavimo kiekį ir prireikus žvejybines pastangas.

5 Vadovaudamasi to paties reglamento 8 straipsnio 4 dalies i ir ii punktais, remdamasi Komisijos pasiūlymu ir veikdama kvalifikuota balsų dauguma Taryba kiekvienai žūklavietei ar jų grupei atskirai nustatydavo BLS ir (arba) bendrą leistiną žvejybinę pastangą, prireikus – keleriems metams, ir paskirstydavo žvejybos galimybes tarp valstybių narių taip, kad užtikrintų santykinio stabilumo principo laikymąsi. Tačiau tiesiogiai suinteresuotų valstybių narių prašymu ir nepažeisdama dalių bendros pusiausvyros ji galėdavo atsižvelgti į nuo 1983 m. įtvirtintas „mini kvotas“ ir nuolatinius pasikeitimus kvotomis.

6 Reglamento Nr. 3760/92 vienuoliktoje – keturioliktoje konstatuojamosiose dalyse santykinio stabilumo principas apibrėžtas taip:

„kadangi Bendrijos žvejybos galimybės toms išteklių rūšims, kurių eksploatavimo normas būtina riboti, nustatytinos kvotų pavidalu valstybėms narėms paskirtomis žvejybos galimybėmis ir prireikus žvejybinės pastangos pavidalu;

kadangi žuvų išteklių išsaugojimas ir valdymas turi skatinti didesnį žvejybos veiklos stabilumą bei turi būti vertinami atsižvelgiant į Tarybos orientavimo priemones išreiškiantį išteklių paskirstymą;

kadangi <...> šis stabilumas dėl laikino žuvų išteklių pobūdžio turi atitikti specifinius regionų, kuriuose gyventojai yra labai priklausomi nuo žuvininkystės ir su ja susijusios veiklos, poreikius <...>;

kadangi šia prasme aiškintina siekiamo santykinio stabilumo sąvoka.“ (Pakeistas vertimas)

7 Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies pagrindu Taryba nustatė tam tikrų žuvų išteklių BLS 1995–2001 metams priimdama šiuos reglamentus:

— 1994 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 3362/94, nustatantį tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių BLS 1995 m. ir specialias jų žvejybos

sąlygas (OL L 363, p. 1), iš dalies pakeistą, *inter alia*, 1995 m. kovo 31 d. Tarybos reglamentu Nr. 746/95 (OL L 74, p. 1);

— 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 3074/95, nustatantį tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių BLS 1996 m. ir specialias jų žvejybos sąlygas (OL L 330, p. 1);

— 1996 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 390/97, nustatantį tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių BLS 1997 m. ir specialias jų žvejybos sąlygas (OL L 66, 1997, p. 1);

— 1997 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 45/98, nustatantį tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių BLS 1998 m. ir specialias jų žvejybos sąlygas (OL 1998, L 12, p. 1);

— 1998 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 48/1999, nustatantį tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių BLS 1999 m. ir specialias jų žvejybos sąlygas (OL 1999, L 13, p. 1);

— 1999 m. gruodžio 17 d. reglamentą (EB) Nr. 2742/1999, nustatantį 2000 m. tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių bendrąsias žvejybos galimybes ir susijusias sąlygas, taikomas Bendrijos vandenyse ir Bendrijos laivams vandenyse, kuriuose privaloma nustatyti sugavimo apribojimus, ir iš dalies keičiantį Reglamentą (EB) Nr. 66/98 (OL L 341, p. 1);

— 2000 m. gruodžio 15 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2848/2000, nustatantį 2001 m. tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių bendrąsias žvejybos galimybes ir susijusias sąlygas, taikomas Bendrijos vandenyse ir Bendrijos laivams vandenyse, kuriuose privaloma nustatyti sugavimo apribojimus (OL L 334, p. 1).

8 Kiekvienu iš šių reglamentų ICES VIII rajonui buvo nustatytas 33 000 tonų ančiuvių BLS, iš kurių 29 700 tonų paskirtos Ispanijos Karalystei ir 3 300 tonų – Prancūzijos Respublikai, neatsižvelgiant į sugavimų vykdymo vietą. Iš tikrųjų nors Reglamento Nr. 2742/1999 pradinėje redakcijoje buvo numatytas 16 000 tonų BLS, 14 400 tonų paskiriant Ispanijos Karalystei ir 1 600 tonų – Prancūzijos Respublikai, jį pakeitus 2000 m. birželio 16 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1446/2000 (OL L 163, p. 3) buvo paliktas 33 000 tonų dydžio BLS.

9 IX ICES, X ICES ir 34.1.1 CECAF rajonams 1995–1998 metais Reglamento Nr. 746/95 I priedo penktas skyrius, Reglamento Nr. 3074/95 I priedo tryliktas skyrius, Reglamento Nr. 390/97 I priedo keturioliktas skyrius ir Reglamento Nr. 45/98 I priedo penkioliktas skyrius nustatė po 12 000 tonų ančiuvių BLS per metus, 5 740 tonų paskiriant Ispanijos Karalystei, o 6 260 tonų – Portugalijos Respublikai. 1999 metams Reglamento Nr. 48/1999 I priedo penkioliktame skyriuje nustatytas 13 000 tonų ančiuvių BLS: iš jų 6 220 tonų paskirta Ispanijos Karalystei, o 6 780 tonų – Portugalijos Respublikai. Galiausiai 2000 ir 2001 metams Reglamento Nr. 2742/1999 I D priedo devintas skyrius ir Reglamento Nr. 2848/2000 I D priedo devintas skyrius nustatė po 10 000 tonų ančiuvių BLS: iš jų 4 780 tonų paskirta Ispanijos Karalystei, o 5 220 tonų – Portugalijos Respublikai.

10 BLS ir kvotų valdymo sistema įtvirtinta 1993 m. spalio 12 d. Tarybos reglamentu (EEB) Nr. 2847/93, nustatančiu bendros žuvininkystės politikos kontrolės sistemą (OL L 261, p. 1), kurio 21 straipsnyje nustatyta:

„1. Visi Bendrijos žvejybos laivų įvykdyti žuvų rūšies ar grupės rūšių, kurioms taikomos kvotos, sugavimai išskaitomi iš atitinkamų rūšių ar grupės rūšių kvotų, nustatytų vėliavos valstybei narei nepriklausomai nuo iškrovimo vietos.

2. Visos valstybės narės nustato datą, nuo kurios rūšies ar grupės rūšių, kurioms taikomos kvotos, sugavimai, įvykdyti žvejybos laivų, plaukiojančių su jų vėliava ar jose registruotų, laikomi išnaudojusiais atitinkamai rūšiai ar grupei rūšių nustatytą kvotą. Nuo tos dienos tokiems laivams laikinai uždraudžiama gaudyti tą rūšį ar grupę rūšių <...> Apie šią priemonę nedelsiant pranešama Komisijai, o ji praneša kitoms valstybėms narėms.

3. Gavusi 2 dalyje nurodytą pranešimą arba savo iniciatyva Komisija, remdamasi turima informacija, nustato datą, nuo kurios pripažįstama, kad rūšies ar grupės rūšių atžvilgiu žvejybos laivų, plaukiojančių su bet kurios valstybės narės vėliava ar joje registruotų, įvykdyti sugavimai, kuriems taikomi BLS, kvotos ar kiti kiekybiniai apribojimai, išeikvojo tos valstybės narės arba Bendrijos kvotą, paskirtą kiekį arba turimą dalį.

Atlikusi šios dalies pirmojoje pastraipoje nurodytos situacijos įvertinimą Komisija atitinkamoms valstybėms narėms praneša apie galimą jų žvejybos sustabdymą dėl išeikvoto BLS.

Bendrijos žvejybos laivai nustoja žvejoti rūšį ar rūšių, kurioms taikoma kvota ar BLS, grupes, kai tai valstybei narei paskirta kvota atitinkamoms rūšims ar grupei rūšių laikoma išeikvota arba kai atitinkamai rūšiai ar grupei rūšių taikomas BLS laikomas išeikvotu <...>“

2. *Pasikeitimai kvotomis*

11 Pagal Reglamento Nr. 3760/92 9 straipsnio 1 dalį, pranešusios Komisijai, valstybės narės gali pasikeisti visomis arba dalimi joms paskirtų žvejybos galimybių.

12 EB sutarties 43 straipsnio pagrindu priimto 1995 m. kovo 27 d. Tarybos Reglamento (EB) Nr. 685/95 dėl žvejybinės pastangos, susijusios su tam tikrais Bendrijos žūklės rajonais ir ištekliais, valdymo (OL L 71, p. 5) 11 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad suinteresuotos valstybės narės keičiasi joms paskirtomis žvejybos galimybėmis IV priedo 1 punkte nurodytomis sąlygomis.

13 Pagal šio priedo 1 punkto 1.1 papunktį:

„Pasikeitimai tarp Prancūzijos ir Portugalijos tyliai pratęsiami 1995–2002 metų laikotarpiui, paliekant kiekvienai valstybei narei galimybę kiekvienais metais, kuomet yra nustatomi BLS ir kvotos, padaryti sąlygų pakeitimus.

Pasikeitimai yra susiję su šiais BLS:

i) ICES VIII ir IX rajonuose esant nustatytam ančiuvių BLS, kiekvienais metais Prancūzijai perduodama 80 % Portugalijos žvejybos galimybių. Nustatyti kiekiai turi būti sugaunami tik vandenyse, priklausančiuose Prancūzijos suverenitetui arba jurisdikcijai;

<...>“

14 Pagal to paties priedo 1 punkto 1.2 papunktį:

„Pasikeitimai tarp Ispanijos ir Prancūzijos, grindžiami 1992 m. dvišaliu susitarimu dėl ančiuvių, pradeda galioti nuo 1995 m. ir yra ilgalaikiai, atsižvelgiant į abiejų valstybių narių interesus, ypač kasmetinio pasikeitimo kvotomis lygį, kontrolės priemones ir rinkos problemas, paliekant kiekvienai valstybei narei galimybę kiekvienais metais, kuomet yra nustatomi BLS ir kvotos, padaryti sąlygų pakeitimus.

Pasikeitimai yra susiję su šiais BLS:

<...>

ix) ICES VIII rajone esant ančiuvių BLS, kiekvienais metais Prancūzijai perduodama 9 000 tonų Ispanijos žvejybos galimybių.“ (Pataisytas vertimas)

15 Dėl IX ICES, X ICES ir 34.1.1 CECAF rajonams nustatytų ančiuvių BLS Reglamento Nr. 746/95 I priedo penkto skyriaus, Reglamento Nr. 3074/95 priedo trylikto skyriaus, Reglamento Nr. 390/97 I priedo keturiolikto skyriaus, Reglamento Nr. 45/98 I priedo penkiolikto skyriaus ir Reglamento Nr. 48/1999 I priedo penkiolikto skyriaus 3 išnašoje nurodyta, kad nukrypstant nuo taisyklės, pagal kurią šiuose rajonuose suteiktos ančiuvių kvotos galėjo būti žvejojamos tik vandenyse, priklausančiuose atitinkamos valstybės narės suverenitetui arba jurisdikcijai, arba atitinkamo rajono tarptautiniuose vandenyse, iki 5 008 tonų Portugalijos Respublikos kvotos „galėjo būti žvejojama ICES VIII parajonio vandenyse, priklausančiuose Prancūzijos suverenitetui arba jurisdikcijai".

16 Taip pat Reglamento Nr. 2742/1999 I D priedo devinto skyriaus 2 išnašoje buvo nurodyta, kad iki 3 000 tonų Portugalijos Respublikos kvotos galėjo būti „žvejojama ICES VIII parajonio vandenyse, priklausančiuose Prancūzijos suverenitetui arba jurisdikcijai".

17 Galiausiai Reglamento Nr. 2848/2000 I D priedo devinto skyriaus 2 išnašoje patikslinta, kad iki 80 % Portugalijos Respublikos kvotos (4 176 tonos) galėjo būti „žvejojama ICES VIII parajonio vandenyse, priklausančiuose Prancūzijos Respublikos suverenitetui arba jurisdikcijai".

18 Pagal EB sutarties 173 straipsnio pirmą pastraipą pateiktu ieškiniu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 1995 m. birželio 9 d., Ispanijos Karalystė prašė panaikinti Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antros pastraipos i dalį bei Reglamento Nr. 746/95 I priedo penktą skyrių. Teisingumo Teismas atmetė ieškinį kaip nepagrįstą (1999 m. spalio 5 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Ispanija prieš Tarybą*, C-179/95, Rink. p. I-6475, toliau – 1999 m. spalio 5 d. Sprendimas).

19 Pagal EB 230 straipsnio ketvirtą pastraipą pateiktais ieškiniais, kuriuos Pirmosios instancijos teismo sekretoriatas gavo 2000 m. kovo 11 d. ir 2000 m. kovo 27 d., 62 Astūrijos, Korunijos, Pontevedra ir Lugo provincijos laivų valdytojai ir trys Guipúzcoa, Kantabrijos ir Biskajos provincijų laivų valdytojų federacijos paprašė panaikinti Reglamento Nr. 2742/1999 I D priedo devintą skyrių ir remdamiesi EB 241 straipsniu nurodė Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antros pastraipos i dalies neteisėtumą. Šie ieškiniai buvo atmesti kaip nepriimtini (2001 m. rugsėjo 19 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis *Federación de Cofradías de Pescadores de Guipúzcoa ir kt. prieš Tarybą*, T-54/00 ir T-73/00, Rink. p. II-2691, toliau – 2001 m. rugsėjo 19 d. Nutartis).

20 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu *Ispanija prieš Tarybą* (C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 ir C-22/01, Rink. p. I-3439, toliau – 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimas) Ispanijos Karalystės prašymu Teisingumo Teismas panaikino Reglamento Nr. 3074/95 priedo trylikto skyriaus 3 išnašą, Reglamento Nr. 390/97 I priedo keturiolikto skyriaus 3 išnašą, Reglamento Nr. 45/98 I priedo penkiolikto skyriaus 3 išnašą, Reglamento Nr. 48/1999 I priedo penkiolikto skyriaus 3 išnašą, Reglamento Nr. 2742/1999 I D priedo devinto skyriaus 2 išnašą ir Reglamento Nr. 2848/2000 I D priedo devinto skyriaus 2 išnašą (toliau – panaikintosios nuostatos).

## Procesas

21 Ši byla buvo pradėta 98 Ispanijos Guipúzcoa ir Biskajos provincijų laivų valdytojų ir vienuolikos Guipúzcoa ir Biskajos provincijų žvejų asociacijų (*Cofradías de pescadores*), atstovaujančių ir 59 laivų valdytojus jų narius, ir veikiančių savo vardu (toliau – ieškovai), pagal EB 235 straipsnį ir EB 288 straipsnio antrą pastraipą pateiktu ieškiniu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2003 m. gruodžio 18 dieną.

22 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 6 dalį kanclerio prašymu ieškovai ištaisė kai kurių ieškinio priedų trūkumus raštais, kuriuos Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. sausio 6 d. ir 13 dieną.

23 Komisija ir Prancūzijos Respublika pateikė prašymus leisti įstoti į bylą palaikyti Tarybos reikalavimus, kuriuos Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2004 m. kovo 29 d. ir balandžio 29 dieną.

24 2004 m. gegužės 17 d. ir birželio 15 d. nutartimis Komisijai ir Prancūzijos Respublikai buvo leista įstoti į bylą.

25 Susipažinęs su teisėjo pranešėjo pranešimu Pirmosios instancijos teismas (trečioji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones, paragino šalis pateikti tam tikrus įrodymus bei atsakyti į raštu pateiktus klausimus. Šalys įvykdė šiuos prašymus per nustatytą terminą.

26 2005 m. kovo 17 d. viešame posėdyje buvo išklausyti šalių žodiniai pasisakymai ir atsakymai į žodžiu pateiktus klausimus.

27 Posėdžio metu ieškovų atstovai iš ieškovų sąrašo pašalino šešiolika laivų valdytojų, kuriems priklauso *Gure Leporre, Lezoko Gurutze, Ortube Berria, Waksman* laivai.

28 2005 m. gegužės 31 d. ieškovai pateikė įvairius dokumentus ir paprašė skirti ekspertizę siekiant įvertinti neteisėto perleidimo ir tariamo ančiuvių pereikvojimo įtaką egzistuojančiai žvejybos padėčiai. Taryba ir Komisija pateikė savo pastabas atitinkamai 2005 m. rugsėjo 5 d. ir liepos 4 dieną.

## Šalių reikalavimai

29 Ieškovai Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti Bendrijos deliktinę atsakomybę už Reglamentais Nr. 3074/95, Nr. 390/97, Nr. 45/98, Nr. 48/1999, Nr. 2742/1999 ir Nr. 2848/2000 Tarybos atliktą dalies Portugalijos Respublikai IX ICES rajone paskirtos ančiuvių kvotos perleidimą Prancūzijos Respublikai taip, kad ši kvota galėtų būti žvejojama ICES VIII rajone;

— priteisti iš Tarybos patirtos žalos atlyginimą ir prireikus sumokėti palūkanas už pradelstą terminą;

— priteisti iš Tarybos bylinėjimosi išlaidas ir nurodyti Komisijai ir Prancūzijos Respublikai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

30 Taryba, palaikoma Komisijos ir Prancūzijos Respublikos, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— amesti ieškinį kaip nepriimtiną Guipúzcoa ir Biskajos žvejų asociacijų, veikiančių savo narių arba savo vardu, bei *Dios te salve*, *Gure Leporre*, *Lezoko Gurutze*, *Ortube Berria*, *Tuku Tuku* ir *Waksman* laivų valdytojų atžvilgiu bei dalį, pateiktą dėl iki 1998 m. gruodžio 18 d. patirtų nuostolių;

— bet kuriuo atveju atmesti ieškinį kaip nepagrįstą;

— priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

**Dėl teisės**

31 Komisijos ir Prancūzijos Respublikos palaikoma Taryba teigia, kad ieškinio dalis, pateikta Biskajos ir Guipúzcoa žvejų asociacijų ir tam tikrų laivų valdytojų, yra nepriimtina. Be to, Taryba nurodo dalies ieškinio nepriimtinumą dėl senaties.

32 Iš 2002 m. vasario 26 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Taryba prieš Boehringer* (C-23/00 P, Rink. p. I-1873, 52 punktas) matyti, kad pats Pirmosios instancijos teismas nusprendžia dėl tinkamo teisingumo vykdymo nagrinėjamomis bylos aplinkybėmis. Šioje byloje Pirmosios instancijos teismas mano, kad reikia pirmiausia nuspręsti dėl ieškinio pagrindo.

33 Pagrįsdami šį ieškinį ieškovai teigia, kad įvykdytos EB 288 straipsnio antroje pastraipoje numatytos teisės į žalos atlyginimą atsiradimo sąlygos.

34 Primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką Bendrijos deliktinės atsakomybės už institucijų neteisėtais veiksmais padarytą žalą srityje teisė į žalos atlyginimą pripažįstama, jei patenkinamos trys sąlygos: pažeista teisės norma buvo siekiama suteikti privatiems asmenims teises ir jos pažeidimas yra pakankamai didelis; įrodytas žalos realumas; yra tiesioginis priežastinis ryšys tarp institucijos padaryto pažeidimo bei nukentėjusių šalių patirtos žalos (2002 m. lapkričio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Rica Foods ir Free Trade Foods prieš Komisiją*, T-332/00 ir T-350/00, Rink. p. II-4755, 222 punktas ir 2003 m. balandžio 10 d. Sprendimo *Travelex Global and Financial Services ir Interpayment Services prieš Komisiją*, T-195/00, Rink. p. II-1677, 54 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 2000 m. liepos 4 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją*, C-352/98 P, Rink. p. I-5291, 42 punktą, 2002 m. gruodžio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Camar ir Tico*, C-312/00 P, Rink. p. I-11355, 53 punktą bei 2003 m. liepos 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Fresh Marine*, C-472/00 P, Rink. p. I-7541, 25 punktą).

35 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką, jei netenkinama bent viena Bendrijos institucijų deliktinės atsakomybės atsiradimo sąlygų, turi būti atmestas visas ieškinys nenagrinėjant kitų atsakomybės sąlygų (1999 m. spalio 14 d. Sprendimo *Atlanta prieš Komisiją ir Tarybą*, C-104/97 P, Rink. p. I-6983, 65 punktas ir 2002 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Scan Office Design prieš Komisiją*, T-40/01, Rink. p. II-5043, 18 punktas).

36 Šioje byloje reikėtų patikrinti, ar tenkinamos visos trys sąlygos.

1. *Dėl pakankamai didelio privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimo*

*Šalių argumentai*

37 Ieškovai teigia, kad panaikintomis nuostatomis leisdama Portugalijos laivams žvejoti ICES VIII rajone Taryba padarė pakankamai didelį privatiems asmenims teises suteikiančių teisės normų pažeidimą.

38 Pirmiausia, dėl pažeidimo pakankamo dydžio ieškovai nurodo, kad šiuo atžvilgiu lemiantis kriterijus yra akivaizdus ir rimtas atitinkamos Bendrijos institucijos diskrecijos ribų nepaisymas. Kai nagrinėjamos institucijos diskrecija yra tik labai nedidelė ar beveik neegzistuojanti, paprasčiausio Bendrijos teisės pažeidimo turėtų pakakti pakankamai didelio pažeidimo pripažinimui (šio sprendimo 34 punkte minėto sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* 41 ir 42 punktai bei sprendimo *Komisija prieš Camar ir Tico* 53 punktas).

39 Šioje byloje ieškovai teigia, kad kaip matyti iš 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo, priimdama panaikintas nuostatas Taryba pažeidė sąlyginio stabilumo principą, numatytą Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies ii punkte bei stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punkte. Be to, ieškovai mano, kad kartu Taryba pažeidė teisėtų lūkesčių ir teisinio saugumo principus, nes teisę žvejoti ančiuvius ICES VIII rajone turinčio Ispanijos laivyno situaciją pakeitė aktas, kurį priėmė tokį pakeitimą padaryti teisės neturėjusi Bendrijos institucija ir ne tarptautinės sutarties, pavyzdžiui, stojimo akto, pakeitimui numatytu būdu. Be to, Taryba piktnaudžiavo

įgaliojimais ICES VIII rajone padidindama BLS ir tuo pačiu nenustatydama naujo BLS naujų mokslinių ir techninių duomenų pagrindu, kaip numatyta Reglamente Nr. 3760/92, bei apėjo šiuo tikslu numatytas stojimo akto pakeitimui būtinas procedūras.

40 Ieškovai teigia, kad žala atsirado dėl pažeidimų, padarytų nesilaikant žvejybos galimybių paskirstymui taikomais teisės aktais nustatytų apribojimų. Šie apribojimai buvo aiškūs ir detalūs bei nesuteikė Tarybai jokios diskrecijos. Pirmą apribojimą sudarė būtinybė priimti priemones, kurios nekeičia tarptautinės sutarties, šiuo atveju – stojimo akto, sukurtos teisinės situacijos, t. y. aplinkybės, kad Ispanijos Karalystė turi teisę į 90 % ančiuvių BLS ICES VIII rajone. Antrą apribojimą lėmė Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antros pastraipos i dalis ir Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies ii punktas, kuriais leidimo pasikeisti kvotomis klausimu Tarybai nesuteikiamos jokios sprendimo priėmimo galios, nes tai priklauso nuo šiomis nuostatomis įtvirtintų sąlygų įvykdymo, t. y. nuo bendro BLS nustatymo ir suinteresuotų valstybių prašymų. Tokiomis aplinkybėmis sunku būtų teigti, kad Taryba turėjo diskreciją.

41 Šiuo atžvilgiu ieškovai patikslina, kad jie neginčija nei Tarybos galių nustatyti rajonams BLS, nei jos galių vienodinti atskirų rajonų valdymą bei nustatyti bendrą BLS, nei *in abstracto* leisti perleisti kvotas. Šiuo atveju ginčijamas būdas, kuriuo buvo leista *in concerto* perduoti kvotas tarp Prancūzijos Respublikos ir Portugalijos Respublikos, nors santykinio stabilumo principas nesuteikė jokios diskrecijos.

42 Ieškovai teigia, kad Tarybai neturint plačios diskrecijos pakeisti Ispanijos Karalystei paskirtos ančiuvių kvotos, priešingai tam, ką teigia Taryba, neturėtų būti reikalaujama, jog pažeidimas būtų rimtas ir akivaizdus.

43 Normos aiškumo ir tikslumo laipsnio klausimu ieškovai mano, kad dėl panaikintų nuostatų absoliutaus aiškumo nebepagrįsta remtis tariamais 1999 m. spalio 5 d. ir 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimų skirtumais.

44 Dėl Tarybos padarytos teisės klaidos tariamai pateisinamo pobūdžio ieškovai pabrėžia, kad 1999 m. spalio 5 d. Sprendime nagrinėtos nuostatos nėra panaikintosios nuostatos. Iš tikrųjų pirmojo sprendimo objektu buvęs Reglamentas Nr. 685/95 neišsamiai reglamentavo kvotų perleidimo sistemą, kuri buvo išnagrinėta antrojoje byloje, kurioje pasikeitimai kvotomis, suteikiantys Portugalijos Respublikai teisę žvejoti ICES VIII rajone, pripažintas neteisėtais. Ši teisė žvejoti buvo įtvirtinta tik panaikintomis nuostatomis. Todėl teismų praktika dėl analogiškos nuostatos aiškinimo nesiskiria. Ieškovai teigia, kad, priešingai, 1999 m. spalio 5 d. Sprendimo 51 ir 52 punktai patvirtina, jog dalių bendros pusiausvyros, t. y. pagal santykinio stabilumo principą rajonams nustatytų kvotų, neatitinkantis perleidimas negali būti teisėtas. 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo 45 punkte Teisingumo Teismas konkrečiai nusprendė, kad atsižvelgimas į nacionalines kvotas yra privaloma jų perleidimo į kitus rajonus sąlyga. Kita vertus, Tarybos leidimas perduoti ICES VIII rajono ančiuvių kvotas tarp Portugalijos Respublikos ir Prancūzijos Respublikos prieš tai nenustačius bendro atitinkamų rajonų BLS buvo nepateisinama klaida, nes leidimas buvo suteiktas pažeidžiant Tarybos priimtus reglamentus.

45 Galiausiai dėl pažeidimo tyčinio pobūdžio ieškovai mano, kad Taryba žinojo, jog remiasi teisine fikcija, kuria siekiama panaikinti Ispanijos Karalystės teises į 90 % ICES VIII rajono žvejybos galimybių ančiuvių kvotą, nes, kaip matyti iš 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo 36 punkto ir 1999 m. spalio 5 d. Sprendimo 25 punkto, Taryba pati konstatuoja, jog nebuvo galima teisėtai pakeisti kvotų paskirstymo, prieš tai iš Ispanijos Karalystės negavus jai priklausančios ančiuvių kvotos atsisakymo arba, nesant tokio sutikimo, pateisinti ženklų BLS padidinimą, kuris dešimt kartų viršija Prancūzijos Respublikai ICES VIII rajone pripažintas ančiuvių žvejybos galimybes.

46 Todėl priimdama nagrinėjamas neteisėtas nuostatas Taryba padarė pakankamai didelį Bendrijos teisės pažeidimą.

47 Dėl Komisijos argumento, kad 2002 m. balandžio 18 d. Sprendime Teisingumo Teismas nenusprendė dėl teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principo, todėl ieškovai tvirtina turintys teisę remtis visais teisiniais argumentais, kurie jiems atrodo tinkami jų reikalavimams pagrįsti, tiek Teisingumo Teismo bylose dėl panaikinimo pripažintais, tiek nepripažintais argumentais. Jų nuomone, ieškinys dėl panaikinimo yra savarankiškas ieškinio dėl atsakomybės pripažinimo atžvilgiu, o vienintelis ryšys tarp Ispanijos Karalystės pateikto ieškinio dėl panaikinimo ir šio proceso yra tas, kad pirmojoje byloje priimtu sprendimu buvo išspręstas klausimas dėl Tarybos neteisėtų veiksmų egzistavimo, todėl viena iš Bendrijos atsakomybės sąlygų turi būti laikoma įvykdyta.

48 Dėl Komisijos argumento, kad Tarybos priimti BLS nustatantys reglamentai yra kasmetiniai ir kiekvienais metais teisėtai gali skirtis nepažeidžiant teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų, ieškovai mano, kad šio proceso objektas yra valstybėms narėms suteiktų kvotų paskirstymas nustačius BLS, kuris kiekvienu atveju ir kiekvienais metais, kuriais buvo leista atlikti neteisėtą perleidimą, ICES VIII rajone turėjo atitikti 90:10 proporciją tarp Ispanijos Karalystės ir Prancūzijos Respublikos kvotų, ko nebuvo šioje byloje.

49 Dėl privatiems asmenims teises suteikiančių teisės normų pažeidimo ieškovai pirmiausia teigia, kad santykinio stabilumo principas, kurį Taryba pažeidė 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu panaikintomis nuostatomis, yra viršesnės galios teisės norma.

50 Ieškovai teigia, kad Stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punkte įtvirtintas vienas pagrindinių bendros žuvininkystės politikos principų. Be to, reglamentai, kurių nuostatos buvo panaikintos, yra kasmetinės Reglamentų Nr. 3760/92 ir Nr. 685/95 įgyvendinimo priemonės. Todėl nors tai buvo to paties lygmens normos, įgyvendinimo reglamentų tikslas ir turinys turėjo atitikti minėtuose reglamentuose įtvirtintus principus, nuo kurių priklauso pirminėje teisėje, *inter alia*, EB 33 straipsnyje, įtvirtinti tikslai.

51 Šiuo atžvilgiu ieškovai patikslina, kad santykinio stabilumo principas taip pat lemia Tarybos nurodomą galimybę perleisti teises žvejoti. Bet kuriuo atveju šioje byloje nagrinėtinas išankstinis kvotų suteikimas. Be to, kaip matyti iš 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo 47 punkto, keitimasis žvejybos galimybėmis reiškia, kad jos prieš tai turi būti suteiktos pagal santykinio stabilumo principą ir reikalauja suinteresuotų valstybių narių prašymo. Be to, panaikindamas ginčijamas nuostatas Teisingumo Teismas pripažino, kad santykinio stabilumo principas yra viršesnės galios teisės norma.

52 Be to, ieškovai mano, kad stojimo akto dalis, suteikianti Ispanijos Karalystei 90 % ančiuvių sugavimo ICES VIII rajone, šios dalies išlaikymą papildomai užtikrinantis santykinio stabilumo principas, Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies ii punktu bei Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio i dalimi Tarybai nustatytos ribos, t. y. suinteresuotos valstybės prašymo pateikimas ir atskiro BLS nustatymas, suteikia ieškovams teises arba bent teisėtus lūkesčius dėl šių teisių. Iš tikrųjų, nors 90 % ančiuvių BLS nagrinėjamame rajone priklauso Ispanijos Karalystei, šios žuvų rūšies žvejybos šiame rajone teisių gavėjai yra ūkio subjektai, kurie vykdo sugavimus, šiuo atveju – žvejybai pritaikytus laivus turintys ieškovai ir kitos įmonės.

53 Šiuo atžvilgiu ieškovai pirmiausia nurodo, kad pagal Reglamento Nr. 3760/92 dvyliktąją ir keturioliktąją konstatuojamąsias dalis kvotos paskirstomos atsižvelgiant

į tradiciškai vykdomos žvejybos svarbą, specifinius regionų, kuriuose gyventojai yra labai priklausomi nuo žuvininkystės ir su ja susijusio verslo, poreikius bei į laikiną žuvų išteklių pobūdį, kas patvirtina, jog minėtame rajone nustatant ančiuvių BLS buvo atsižvelgta į turinčių teisę veikti ICES VIII rajone ūkio subjektų specifinę situaciją bei į jų teises.

54 Ieškovai mano, kad iš santykinio stabilumo principo išplaukiančių teisių arba teisėtų lūkesčių pripažinimas ieškovams yra vienintelis aiškinimas, suderinamas su normos *ratio legis*, kuris yra nagrinėjamų gyventojų gyvenimo lygio išlaikymas, o ne valstybių teisinio paveldo „praturtinimas“ joms pripažįstant neginčijamos ekonominės reikšmės teisę, šiuo atveju – teisę į žvejybos galimybes. Todėl ančiuvių žvejybos galimybes, paskirtas pagal stojimo akte kvotos pavidalu įtvirtintą sąlyginio stabilumo principą, valstybė turi tik kaip patikėtinė, o Biskajos įlankos vandenyse esantys ančiuvių žvejybai skirti Ispanijos laivai, kurie yra įtraukti į atitinkamą registrą ir turi teisę šiame regione vykdyti veiklą, yra tikrieji nagrinėjamų žvejybos galimybių ekonominiai gavėjai.

55 Dėl Komisijos argumento, kad 2001 m. gruodžio 6 d. Sprendime *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* (T-196/99, Rink. p. II-3597) Pirmosios instancijos teismas jau yra nusprendęs, jog santykinio stabilumo principas privatiems asmenims nesuteikia subjektinių teisių, kurių pažeidimas suteiktų teisę į žalos atlyginimą, ieškovai mano, kad Komisijos cituojamas sakinys yra *obiter dictum* motyvas, Pirmosios instancijos teismo pavartotas situacijoje, kurioje santykinio stabilumo principas nebuvo taikomas. Vien tokia deklaracija nėra sprendimo *ratio decidendi*, todėl jos teiginys bet kuriuo atveju negali būti laikomas Komisijos siekiamais tikslais taikoma teismų praktika.

56 Ieškovai, be to, primena, kad Pirmosios instancijos teismas aiškiai nusprendė, jog bet kuriuo atveju manydami, kad patyrė žalos būtent dėl Reglamento Nr. 2742/1999

I D priedo devinto skyriaus, suinteresuoti asmenys gali ginčyti šią nuostatą pagal EB 235 ir 288 straipsniuose numatytą deliktinės atsakomybės procedūrą (2001 m. rugsėjo 19 d. Nutarties 85 punktas).

57 Jie teigia, kad pritarus Komisijos teiginiui, būtų pažeistas veiksmingos teisminės gynybos principas. Bet kuriuo atveju Taryba nebūtų nubausta už neteisėtą aktą, nes jo padaryta žala nebūtų atlyginta valstybei negalint reikalauti žalos atlyginimo. Ieškovai laivų valdytojai tikina praradę jiems Bendrijos teisės suteiktą teisę žvejoti arba bent jau teisėtus lūkesčius dėl tokios teisės ir sugavimus, kuriuos jie būtų įvykdę naudodamiesi šia teise, tačiau kuriuos įvykdė perleistas kvotas gavęs laivynas. Galiausiai faktinis žvejybos galimybių paskyrimas po to, kai pasikeista kvotomis, buvo nebaudžiamai atliktas pažeidžiant Stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktą.

58 Antra, ieškovai primena, kad pagal EB 33 straipsnį vienas iš bendros žemės ūkio politikos siekiamų tikslų yra užtikrinti deramą žemės ūkiu besiverčiančios bendruomenės gyvenimo lygį, ypač didinant žemės ūkyje dirbančių asmenų asmenines pajamas. Siekiant šio tikslo kvotų paskirtis yra užtikrinti kiekvienai valstybei narei dalį Bendrijos BLS vadovaujantis pirmiau nurodytais kriterijais. Ieškovai pažymi, kad naudotis atitinkamai valstybei narei suteiktomis kvotomis galima tik tais žvejybos laivais, kurie plaukioja su valstybės narės vėliava arba joje yra registruoti (1989 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Jaderow*, C-216/87, Rink. p. 4509, 16 punktas).

59 Trečia, ieškovai pažymi, kad pagal Ispanijos įstatymą Nr. 3/2001 žvejybos galimybių paskirstymas tarp laivų gali būti sukonkretintas sugavimo kiekiu, nustatoma atsižvelgiant į praeityje vykdytą žvejybos veiklą, o Europos Sąjungos arba tarptautinėmis sutartimis nustatytų žvejybos galimybių peržiūrėjimas arba sumaži-

nimas turi būti proporcingai susijęs su kiekvienu laivu pagal teisingumo principą, kad būtų išsaugota kiekvieno ūkio subjekto atitinkama pozicija. Iš to darytina išvada, kad Ispanijos Karalystei suteiktos ančiuvių kvotos sumažinimas turėjo neigiamos įtakos ieškovų įgytoms teisėms.

60 Taryba, palaikoma Komisijos, mano, kad neįvykdyta pirmoji teisės į žalos atlyginimą pripažinimo pagal Bendrijos teisę sąlyga, nes Tarybos pažeista norma nebuvo siekiama suteikti privatiems asmenims teises ir šie pažeidimai nėra pakankamai dideli.

*Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

61 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 34 punkte, teisės į žalos, patirtos dėl atitinkamos Bendrijos institucijos padaryto teisės normos pažeidimo, atlyginimą pripažinimo pagal Bendrijos teisę pirmoji sąlyga yra ta, kad teisės norma turi būti siekiama suteikti teises privatiems asmenims ir kad jos pažeidimas turi būti pakankamai didelis.

62 Tokiomis aplinkybėmis reikėtų paeiliui išnagrinėti, ar Taryba savo veiksmais pažeidė teisės normą ir, jei taip, ar šia norma siekiama suteikti teises privatiems asmenims ir ar jos pažeidimas yra pakankamai didelis.

Dėl Tarybos veiksmų neteisėtumo

63 Pirmiausia reikėtų tiksliai nustatyti Tarybos veiksmus, kuriuos ieškovai nurodo kaip neteisėtus.

64 Neginčijama, kad šiuo ieškiniu ieškovai siekia žalos, patirtos dėl panaikintų nuostatų, kuriomis Taryba leido Portugalijos Respublikai žvejoti dalį šiai priklausančios ančiuvių kvotos ICES VIII rajono Prancūzijos Respublikos jurisdikcijai priklausančiuose vandenyse laikotarpiu nuo 1996 m. iki 2001 m., atlyginimo. 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu šį Portugalijos Respublikai suteiktą leidimą žvejoti ICES VIII rajone Teisingumo Teismas pripažino neteisėtu.

65 Primintina, kad panaikintomis nuostatomis buvo siekiama įgyvendinti Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antros pastraipos i dalį, remiantis kuria pagal susitarimą dėl žvejybos galimybių pasikeitimo, automatiškai prasitęsiantį laikotarpiui nuo 1995 m. iki 2002 m., Portugalijos Respublika perleido Prancūzijos Respublikai 80 % savo žvejybos ICES VIII rajone galimybių tam, kad šis kiekis būtų žvejojamas vien tik Prancūzijos Respublikos suverenitetui arba jurisdikcijai priklausančiuose ICES VIII rajono vandenyse. Tačiau kadangi Portugalijos Respublika neturėjo teisių žvejoti ICES VIII rajone, panaikintomis nuostatomis buvo siekiama sukurti tokias teises.

66 Pažymėtina, kad nors 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu Teisingumo Teismas panaikino Tarybos leidimą Portugalijos Respublikai dalį jai priklausančios ančiuvių kvotos žvejoti ICES VIII rajone, jis nepasisakė dėl Portugalijos Respublikos ančiuvių žvejybos galimybių ICES VIII rajone perleidimo Prancūzijos Respublikai teisėtumo, o 1999 m. spalio 5 d. Sprendime – pritarė šiam perleidimui.

67 Iš tikrųjų šiuo sprendimu Teisingumo Teismas atmetė Ispanijos Karalystės iškeltus šį perleidimą numatančių nuostatų, t. y. Reglamento Nr. 685/95IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antros pastraipos i dalies, panaikinimo pagrindus. Taigi šios nuostatos suderinamumas su Bendrijos teise buvo galutinai išspręstas 1999 m. spalio 5 d. Sprendimu, kuris šiuo klausimu turi *res judicata* galią (žr. šiuo klausimu generalinio advokato S. Alber išvados byloje, kurioje priimtas 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimas, Rink. p. I-3441, 47 ir 79 punktus).

68 Tačiau reikėtų išnagrinėti, ar Portugalijos Respublikai suteiktas neteisėtas leidimas žvejoti dalį savo ančiuvių kvotos ICES VIII rajone yra elgesys, dėl kurio gali atsirasti teisė į žalos atlyginimą. Šiuo klausimu ieškovai mano, kad jie patyrė žalą Tarybai pažeidus santykinio stabilumo principą, stojimo aktą, teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principus bei kad ji piktnaudžiavo įgaliojimais.

— Dėl santykinio stabilumo principo pažeidimo

69 Primintina, kad 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu Teisingumo Teismas nusprendė, jog panaikintomis nuostatomis nuo 1996 m. iki 2001 m. Portugalijos Respublikai leisdama žvejoti dalį jos ančiuvių kvotos ICES VIII rajone Taryba pažeidė santykinio stabilumo principą, nes Ispanija negavo 90 % žvejybos galimybių, kurios jai buvo paskirtos ICES VIII rajone.

— Dėl ieškovų nurodytų kitų pažeidimų

70 Ieškovai mano, kad Tarybos elgesys pažeidė santykinio stabilumo principą, stojimo aktą, teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principus bei kad ji piktnaudžiavo įgaliojimais.

71 Tiesa, 2002 m. balandžio 18 d. Sprendime Teisingumo Teismas nepripažino, kad Taryba padarė pirmiau nurodytus pažeidimus ir piktnaudžiavo įgaliojimais.

72 Tačiau primintina, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką ieškinys dėl žalos atlyginimo yra savarankiškas ieškinio dėl panaikinimo atžvilgiu (1993 m. birželio 21 d. Teisingumo Teismo nutarties *Van Parijs ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, C-257/93, Rink. p. I-3335, 14 ir 15 punktai ir 1997 m. balandžio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hartmann prieš Tarybą ir Komisiją*, T-20/94, Rink. p. II-595, 115 punktas), todėl norint pateikti ieškinį dėl žalos atlyginimo nebūtina panaikinti žalą sukėlusį teisės aktą arba pripažinti jį negaliojančiu.

73 Teisės į žalos atlyginimą pagal Bendrijos teisę egzistavimas priklauso nuo nurodomų pažeidimų pobūdžio, nes pagal EB 288 straipsnio antrą pastraipą reikalaujama, kad nurodomas pažeidimas būtų pakankamai didelis, o pažeista teisės norma suteiktų teises privatiems asmenims.

74 Todėl reikėtų išnagrinėti, ar Tarybos elgesys pažeidė santykinio stabilumo principą, stojimo aktą, teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principus ir ar jis yra piktnaudžiavimas įgaliojimais.

75 Pirmiausia konstatuotina, kad stojimo akto pažeidimas yra nustatytas, nes leisdama Portugalijos Respublikai žvejoti dalį jos ančiuvių kvotos ICES VIII rajone Taryba, kaip Teisingumo Teismas konstatavo 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo 42 punkte, atėmė iš Ispanijos Karalystės jai ICES VIII rajone paskirtų 90 % ančiuvių BLS žvejybos galimybių. Iš tikrųjų 90 % ančiuvių BLS žvejybos galimybių šiame rajone paskyrimas Ispanijos Karalystei numatytas stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punkte.

76 Dėl teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principų Pirmosios instancijos teismas konstatuoja priešingai — kad jų pažeidimas nebuvo nustatytas. Ieškovų teiginys iš tikrųjų yra grindžiamas prielaida, kad bet kuriuo atveju Taryba negalėjo teisėtai leisti Portugalijos Respublikai žvejoti ančiuvius ICES VIII rajone. Tačiau ši prielaida yra klaidinga. Šiuo klausimu primintina, kad 2002 m. balandžio 18 d. Sprendime Teisingumo Teismas nusprendė:

„44 Ginčijamos nuostatos negali būti pateisintos Reglamento Nr. 685/95 11 straipsnio 1 dalimi, skaitant ją kartu su šio reglamento IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antrosios pastraipos i dalimi, nes pastarojoje nuostatoje numatyta, jog ICES VIII ir IX rajonuose esant nustatytam ančiuvių BLS kiekvienais metais Prancūzijai perduodama 80 % dydžio Portugalijos žvejybos galimybių dalis, kuri turi būti sužvejojama tik vandenyse, priklausančiuose Prancūzijos suverenitetui arba jurisdikcijai.

45 Pasirodo, kad (1999 m. spalio 5 d. Sprendimo) 51 ir 52 punktuose esantis pripažinimas, kad Portugalijos Respublikos žvejybos galimybių perleidimas Prancūzijos Respublikai buvo įvykdytas pagal bendrą BLS VIII ir IX ICES rajonams, yra netikslus. Siekiant patenkinti sąlygą dėl ančiuvių bendro BLS nustatymo VIII ir IX rajonams, nuo kurios pagal Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antrosios pastraipos i dalį priklauso pasikeitimas žvejybos galimybėmis tarp Portugalijos Respublikos ir Prancūzijos Respublikos, būtina, kad Taryba nustatytų atskirą ančiuvių BLS ICES VIII ir ICES IX, X, 34.1.1 CECAF rajonuose, kas nebuvo padaryta, kaip tai savo raštuose pripažino pati Taryba. Tarybos nurodomas tariamai bendras dviejų skirtingų BLS valdymas iš tikrųjų netenkino šios sąlygos. Be to, šioje byloje nebuvo ginčijama, kad du BLS yra susiję su dviem biologiniu požiūriu atskiromis žuvų rūšimis.

<...>

47 Ginčijamų nuostatų taip pat negalima pateisinti Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies ii punktu ir 9 straipsnio 1 dalimi, kuriuose numatytas su kvotų pasikeitimu susijusių susitarimų sudarymas. Iš tikrųjų 8 straipsnio 4 dalies ii punkte aiškiai nurodyta, kad tiesiogiai suinteresuotų valstybių narių prašymas yra būtinas siekiant, kad Taryba atsižvelgtų į tokį pasikeitimą. Šiuo atveju Ispanijos Karalystė, kuri yra tiesiogiai suinteresuota, bes dėl pasikeitimo kvotomis padidėjo ančiuvių žvejybos galimybės ICES VIII rajone, nebuvo pateikusi tokio prašymo. Dėl 9 straipsnio 1 dalies būtina konstatuoti, kad šiuo straipsniu numatytas pasikeitimas žvejybos galimybėmis suponuoja tai, kad prieš tai jos buvo suteiktos pagal santykinio stabilumo principą. Tačiau, kaip matyti iš šio sprendimo 42 punkto, 1996–2001 metais taip padaryta nebuvo." (Pakeistas vertimas)

77 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad vadovaudamasi Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.1 papunkčio antrosios pastraipos i dalimi ir Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies ii punktu Taryba iš principo išlaikė teisę leisti Portugalijos Respublikai žvejoti ančiuvius ICES VIII rajone, jei būtų buvęs nustatytas bendras ančiuvių BLS ICES VIII bei IX ICES rajonams ar visos tiesiogiai suinteresuotos valstybės narės būtų pateikusios prašymus.

78 Todėl ieškovai negali teigti, kad panaikintomis nuostatomis buvo pažeistas teisinio saugumo principas, nes taikytini teisės aktai iš principo suteikė Tarybai teisę jas priimti. Dėl to paties motyvo ieškovai negalėjo turėti pagrįstų teisėtų lūkesčių dėl esamos situacijos išlaikymo, nes Taryba turėjo diskreciją ją pakeisti ir ypač tokioje kaip bendroji žemės ūkio politika srityje, kurioje institucijos turi plačią diskreciją (žr. šiuo atžvilgiu 55 punkte nurodyto Sprendimo *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 122 punktą).

79 Galiausiai dėl tariamo piktnaudžiavimo įgaliojimais primintina, kad pagal teismų praktiką aktas tik tuomet laikomas priimtu piktnaudžiaujant įgaliojimais, jei remiantis objektyviais, tinkamais ir suderinamais įrodymais paaiškėja, kad jis buvo priimtas išimtinai ar iš esmės siekiant kitų nei nurodytų institucijos atsakovės tikslų arba siekiant išvengti Sutartyje specialiai tam numatytos procedūros (34 punkte minėto Sprendimo *Rica Foods ir Free Trade Foods prieš Komisiją* 200 punktas).

80 Šioje byloje konstatuotina, kad ieškovai nenurodo jokių įrodymų, iš kurių būtų galima daryti išvadą, kad panaikintos nuostatos buvo priimtos ne tam, kad būtų „užtikrintas geresnis ančiuvių žvejybos galimybių naudojimas“, kaip nurodyta Reglamento Nr. 746/95 ketvirtojoje konstatuojamojoje dalyje.

81 Iš viso to, kas pasakyta, matyti, kad Tarybos elgesys yra neteisėtas, nes jis pažeidė santykinio stabilumo principą ir stojimo aktą.

82 Tokiomis aplinkybėmis reikėtų išnagrinėti, ar Tarybos pažeistomis teisės normomis buvo siekiama suteikti teises privatiems asmenims ir prireikus ar pažeidimai buvo pakankamai rimti.

Dėl teises privatiems asmenims suteikiančios teisės normos egzistavimo

83 Pagal teismų praktiką, kad kiltų Bendrijos deliktinė atsakomybė, neteisėtumas turi būti susijęs su teisės normos, kuria siekiama suteikti teises privatiems asmenims, pažeidimu (34 punkte minėto Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* 42 punktas ir Sprendimo *Komisija prieš Camar ir Tico* 53 punktas).

84 Todėl reikėtų išnagrinėti, ar santykinio stabilumo principas ir stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktas gali būti laikomi turinčiais tikslą suteikti teises privatiems asmenims.

85 Šiuo atžvilgiu pirmiausia pastebėtina, kad priešingai tam, ką teigia Taryba, neturi reikšmės aplinkybė, ar pažeista norma turi viršesnę teisinę galią (žr. šiuo atžvilgiu 34 punkte minėto Sprendimo *Bergaderm ir Goupil prieš Komisiją* 41, 42 ir 62 punktus). Todėl šalių pateikti argumentai šiuo klausimu yra nereikšmingi.

86 Toliau pažymėtina, kad teismų praktikoje nustatyta, jog teisės norma siekiama suteikti teises privatiems asmenims, jei pažeidimas yra susijęs su nuostata, suteikiančia teises, kurias nacionaliniai teismai turi ginti kaip turinčią tiesioginį veikimą (1996 m. kovo 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Brasserie du pêcheur ir Factortame*, C-46/93 ir C-48/93, Rink. p. I-1029, 54 punktas), suteikiančią naudą, kuri gali būti vertinama kaip įgyta teisė (šiuo atžvilgiu žr. 1998 m. sausio 29 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Dubois ir Fils prieš Tarybą ir Komisiją*, T-113/96, Rink. p. II-125, 63–65 punktus), siekiančią apsaugoti privačių asmenų interesus (1978 m. gegužės 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *HNL ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, 83/76 ir 94/76, 4/77, 15/77 ir 40/77, Rink. p. 1209, 5 punktas) arba suteikiančią privatiems asmenims teises, kurių turinys yra pakankamai apibrėžtas (1996 m. spalio 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dillenkofer ir kt.*, C-178/94, C-179/94, C-188/94, C–189/94, C-190/94, Rink. p. I-4845, 22 punktas).

87 Reikėtų priminti, kad pagal Reglamento Nr. 3760/92 8 straipsnio 4 dalies i ir ii punktus Taryba paskirsto žvejybos galimybes tarp valstybių narių taip, kad užtikrintų kiekvienos valstybės narės kiekvieno atitinkamo žuvų išteklio žvejybos galimybių santykinį stabilumą. Pagal šį principą stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktu Ispanijos Karalystei buvo paskirta 90 % dydžio ančiuvių BLS ICES VIII rajone, o 10 % dydžio likutis paskirtas Prancūzijai. Taryba pažeidė šį paskirstymą priimdama panaikintas nuostatas, nes dėl jų Ispanijos Karalystė negavo 90 % ančiuvių žvejybos galimybių minėtame rajone.

88 Šiuo atžvilgiu reikėtų pastebėti, kad 55 punkte minėto Sprendimo *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 152 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad santykinio stabilumo principas taikomas vien tik santykiams tarp valstybių narių, todėl jis nesuteikia tokių subjektinių teisių privatiems asmenims, kurių pažeidimas suteiktų teisę į žalos atlyginimą pagal EB 288 straipsnio antrą pastraipą.

89 Iš tikrųjų santykinio stabilumo principas išreiškia Bendrijos žvejybos galimybių paskirstymo valstybėms narėms suteikiamų kvotų pavidalu kriterijų. Teisingumo Teismas nusprendė (1992 m. spalio 13 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Portugalija ir Ispanija prieš Tarybą*, C-63/90 ir C-67/90, Rink. p. I-5073, 28 punktas), kad dėl to santykinio stabilumo principas nesuteikia žvejams jokių nustatyto kiekio žuvų sugavimo garantijų, nes santykinio stabilumo reikalavimą reikia suprasti tik kaip kiekvienos valstybės narės teisės į fiksuoto dydžio procentinę dalį išsaugojimą atliekant šį paskirstymą.

90 Be to, taip pat pastebėtina, kad pagal Reglamento Nr. 3760/92 9 straipsnio 1 dalį valstybės narės gali pasikeisti joms suteiktomis žvejybos galimybėmis ar jų dalimis, ką patvirtina šios bylos faktinės aplinkybės. Procedūra, kurios turi būti laikomasi įgyvendinant tokį pasikeitimą, taip pat neturi požymių, leidžiančių daryti išvadą dėl teisių, kurias turėjo perleidžiančios valstybės narės žvejai, egzistavimo.

91 Be to, kaip Pirmosios instancijos teismas nurodė 2001 m. rugsėjo 19 d. nutarties 54 punkte, stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktu siekiama tik nustatyti ančiuvių kvotos ICES VIII rajone padalijimą ir jame nėra jokios nuorodos į šiame rajone žvejoti galinčių dviejų valstybių narių ančiuvių žvejų situaciją bei *a fortiori* į Tarybos pareigą atsižvelgti į ypatingą šių žvejų situaciją suteikiant leidimą perleisti gretimo rajono ančiuvių kvotą šiam rajonui.

92 Iš to matyti, kad 90 % ančiuvių BLS dalies ICES VIII rajone suteikimas Ispanijos Karalystei pagal santykinio stabilumo principą savaime nesuteikia Ispanijos žvejams jokios teisės žvejoti ančiuvius šiame rajone, nes tokias tikėtinas žvejybos galimybes lemia vien tik nacionaliniai teisės aktai, nustatantys ančiuvių žvejybos ICES VIII rajone vykdymo sąlygas.

93 Tokiomis aplinkybėmis darytina išvada, kad santykinio stabilumo principas ir stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktas teisių žvejoti turėtojais pakankamai tiksliai nurodo valstybes nares, o šių teisių turinį apibrėžia taip, kad minėtomis teisės normomis nesiekiama suteikti teisių privatiems asmenims pirmiau minėtos teismų praktikos prasme.

94 Žinoma, kaip nurodo ieškovai, pagal Reglamento Nr. 3760/92 tryliktą konstatuojamąją dalį taikant šiuo reglamentu įtvirtintą santykinio stabilumo principą turi būti atsižvelgta į regionų, kurių gyventojai yra labai priklausomi nuo žuvininkystės ir su ja susijusios veiklos, poreikius. Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad iš to darytina išvada, jog žvejybos kvotų tikslas yra užtikrinti kiekvienai valstybei narei dalį Bendrijos BLS, nustatyto iš esmės pagal sugavimus iki kvotų sistemos įvedimo, kuriais pasinaudota vykdant tradicinę žvejybą bei kuriais pasinaudojo nuo žvejybos priklausomi šios valstybės narės vietos gyventojai ir su žvejyba susijusi pramonė (1998 m. vasario 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation*, C-4/96, Rink. p. I-681, 47 punktas; Reglamento Nr. 170/83 atžvilgiu taip pat žr. 1989 m. gruodžio 14 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Agegate*, C-3/87, Rink. p. 4459, 24 punktą ir pirmiau 58 punkte minėto sprendimo *Jaderow* 23 punktą).

95 Todėl Teisingumo Teismas mano, kad skirstydama žvejybos galimybes tarp valstybių narių Taryba kiekvienos atitinkamos žuvų rūšies ištekliaus atžvilgiu privalo suderinti kiekvienos valstybės narės interesus, ypač atsižvelgdama į jos tradicinės žvejybos veiklą ir prireikus nuo žuvininkystės priklausomų jos vietos gyventojus bei verslą (pirmiau 94 punkte minėto sprendimo *NIFPO ir Northern Ireland Fishermen's Federation* 48 punktas).

96 Tačiau pažymėtina, kad pirmiau 55 punkte minėto sprendimo *Area Cova ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, 153 punkte Pirmosios instancijos teismas taip pat nusprendė, kad tradicinės žvejybos teises įgijo valstybės, o ne atskiri laivų valdytojai, todėl šie negali remtis subjektine teise, kurios pažeidimas suteiktų jiems teisę į žalos atlyginimą EB 288 straipsnio antrosios pastraipos pagrindu.

97 Iš to darytina išvada, kad santykinio stabilumo principu ir stojimo akto 161 straipsnio 1 dalies f punktu nesiekiama suteikti teisių privatiems asmenims pirmiau minėtos teismų praktikos prasme. Todėl nenagrinėjant, ar Taryba padarė pakankamai didelį šių normų pažeidimą, darytina išvada, kad teisės į žalos atlyginimą pripažinimo pagal Bendrijos teisę pirmoji sąlyga šioje byloje nebuvo įvykdyta.

2. *Dėl tariamos žalos*

*Šalių argumentai*

98 Ieškovai teigia, kad dėl Tarybos neteisėtų veiksmų jie patyrė keturių rūšių žalą.

99 Pirma, ieškovai pažymi, kad dėl panaikintų nuostatų Ispanijos laivynas iš karto prarado teisę Biskajos įlankoje vykdyti 90 % sugavimų pagal „naują BLS“, apskaičiuotą sudedant kiekvienai ICES VIII rajono sričiai formaliai patvirtintą BLS ir ančiuvių tonas, papildomai paskirtas Prancūzijos laivynui ICES VIII rajone dėl Portugalijos IX ICES rajono kvotos perleidimo, kuriam leidimą suteikė Taryba. Iš

tikrųjų ICES VIII rajone žvejojami ančiuviai sudarė atskirą diferencijuoto valdymo vienetą. Todėl visi vieno laivo sugavimai jūroje atimami iš ICES VIII rajono BLS ir nebėra prieinami kitiems šiame rajone žvejoti teisę turintiems laivams.

100 Ieškovai teigia, kad ši žala buvo reali ir tikra. Iš tikrųjų, kadangi Ispanijos laivynui priklausė 90 % ICES VIII rajono ančiuvių BLS, kurį Taryba nustatydavo kiekvienais metais, o kvotų perleidimas tarp rajonų buvo neteisėtas, iš BLS padidėjimo ne pagal santykinio stabilumo principą neišvengiamai darytina išvada, kad laikotarpiu, kai BLS buvo faktiškai padidėjęs, Ispanijos laivynas ir ieškovai prarado dalį jiems pagal šiais metais realiai egzistuojantį BLS suteiktų teisių žvejoti, kuri gali būti apskaičiuota prie reglamentais nustatyto ančiuvių BLS, t. y. 33 000 tonų per metus, pridedant leidžiamą perleisti kiekį, t. y. po 5 008 tonas už 1993, 1997, 1998 ir 1999 metus, 3 000 tonų už 2000 metus ir 4 176 tonų už 2001 metus. Ši žala buvo padaryta tiesiogiai ieškovams, nes jie turėjo teises žvejoti pagal kvotas.

101 Žinoma, ieškovai pripažįsta, kad tam, jog būtų patirta žala, ančiuviai turėjo būti sužvejoti, ir yra tikimybė, kad Ispanijos laivynas nebūtų sužvejojęs visos Ispanijos Karalystei suteiktos kvotos net ir neatlikus perleidimo. Tačiau perleidimas buvo atliktas ir ančiuvius sužvejojo ne Ispanijos, bet Prancūzijos laivynas, be kita ko, viršydamas Prancūzijos Respublikai suteiktą kvotą.

102 Remdamiesi prie ieškinio pridėtu *Instituto Tecnológico Pesquero y Alimentario* atliktu ekonominiu patirtos žalos įvertinimu (toliau – AZTI ataskaita) ieškovai teigia, kad dėl neteisėto kvotų perleidimo žvejybos kiekiai ICES VIII rajone padidėjo vidutiniškai 4 500 tonų per metus. Padidėjimas buvo apskaičiuotas iš bendro

Prancūzijos laivyno įvykdytų sugavimų kiekio atėmus BLS kvotą, kuri jai būtų priklausiusi neatlikus neteisėtu pripažinto perleidimo. Ieškovai mano, kad bendra Prancūzijos laivyno sugavimų perviršio vertė nuo 1996 m. iki 2001 m., palyginti su kvota, kuria ji būtų galėjusi disponuoti neatlikus perleidimo, yra 51 722 830 eurų.

103 Šiuo atžvilgiu ieškovai patikslina, kad ieškinys susijęs ne su Prancūzijos laivyno žvejybos galimybių perviršiu, bet su įvykdytų sugavimų perviršiu (žvejybos galimybių, kurios teisėtai būtų priklausiusios šiam laivynui, atžvilgiu). Todėl patirta žala negali būti susijusi, kaip teigia Taryba, su Ispanijos laivyno faktiškai sugautų ančiuvių kiekiu, siekiančiu arba nesiekiančiu reglamentuose nustatytam didžiausiam kiekiui, tačiau gali priklausyti nuo neginčijamos faktinės aplinkybės, kad Prancūzijos laivynas įvykdė per didelius sugavimus dėl neteisėto kvotų perleidimo.

104 Antra, ieškovai teigia, kad dėl Tarybos neteisėtų veiksmų jie patyrė papildomos žalos, nes nagrinėjamu laikotarpiu dėl šių veiksmų pasikeitė Baskų autonominio krašto rinkos sąlygos sumažėjus paklausai ir kainoms. Remdamikesi AZTI ataskaita, bendrą dėl šių aplinkybių per 1996–2001 m. laikotarpį patirtą žalą ieškovai vertina 3 953 989 eurais.

105 Trečia, ieškovai teigia, kad Tarybos neteisėti veiksmai susilpnino Ispanijos laivyno konkurencinę padėtį kartu sustiprindami Prancūzijos laivyno padėtį, nes Prancūzija turėjo galimybę leisti savo laivams veikti nagrinėjamoje žvejybos teritorijoje daugiausia dėl Teisingumo Teismo panaikinto žvejybos galimybių perleidimo. Šiuo atžvilgiu ieškovai remiasi trimis kriterijais, leidžiančiais įvertinti Prancūzijos laivyno veiklą, t. y. žvejybos laivų skaičiaus ir naudojamų būdų pokyčiai, bendras sugavimų kiekis bei netiesioginės kliūtis pasinaudoti žvejybine pastang dėl per ankstyvo Prancūzijos turimos ančiuvių BLS kvotos ICES VIII rajone išnaudojimo. Kita vertus, buvo žymiai pakenkta Ispanijos laivyno vidutinės trukmės ir ilgalaikiam gyvybingu-

mui Biskajos įlankoje dėl bendrų resursų pereikvojimo Biskajos įlankos rajone ir taip pat dėl ančiuvių išteklių sumažėjimo ICES VIII rajone. Tai pasireiškė realių laivyno sugavimo galimybių sumažėjimu ne pagal nustatytą BLS ir didele Bendrijos ančiuvių BLS šiai žvejybos vietai sumažinimo rizika.

106 Ketvirta, ieškovai teigia, kad žvejybos galimybių perleidimas Prancūzijos laivynui ICES VIII rajone yra viena iš pagrindinių išteklių pereikvojimo priežasčių, nes jis leidžia šiam laivynui žvejoti praktiškai ištisus metus. Siekdami tai įrodyti ieškovai nurodo, kad Ispanijos laivynas per praėjusius metus neturėjo galimybių išnaudoti jam priklausančios ančiuvių BLS kvotos dėl Prancūzijos laivyno įvykdytų pernelyg didelių šio išteklio sugavimų. Reali ir tikra Ispanijos laivynui padaryta žala dėl Prancūzijos laivyno įvykdyto išteklių pereikvojimo iki šiol pasireiškė tuo, kad neįmanoma pasiekti didesnių sugavimų. Ateityje tai pasireikštų sumažėjusiomis realių sugavimų galimybėmis, nes sumažėjo ančiuvių ištekliai, o tai paveiktų Ispanijos laivyno vidutinės trukmės ir ilgalaikį ekonominį gyvybingumą.

107 Ieškovų teigimu, Ispanijos laivyno konkurencingumo susilpnėjimas ir žuvų išteklių pereikvojimas yra reali ir tikra žala, neatsižvelgiant į tai, kad ji turėtų būti tiksliai apskaičiuota vėliau ir atskirai.

108 Dėl kritikos, kurią Taryba pareiškė AZTI ataskaitos atžvilgiu, ieškovai mano, kad siekiant įvertinti bet kurį negautą pelną ar turtui padarytą žalą pirmiausia būtina įvertinti naudą, kurią būtų buvę galima gauti, jei nebūtų atsiradęs žalą sukėlęs veiksnys, ir tai, kad rengiant AZTI ataskaitą buvo panaudotas metodas, kurį ekonomistai laiko moksliškai tinkamiausiu nustatyti bendros žalos dalį kiekvienam iš ieškovų priklausančiam Ispanijos laivyno laivui. Ginčydama šio metodo tinkamumą arba jo mokslinį tikslumą Taryba turėtų nurodyti motyvus.

109 Taryba mano, kad ieškovai nepateikė įrodymų, kad patyrė kokią nors žalą.

*Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

110 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką tam, kad pagal EB 288 straipsnio antrą pastraipą atsirastų Bendrijos deliktinė atsakomybė, žalą patyręs asmuo turi įrodyti tariamos žalos realumą. Ši žala turi būti reali ir tikra (1982 m. sausio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Birra Wührer ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 ir 5/81, Rink. p. 85, 9 punktas; 2003 m. liepos 2 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Hameico Stuttgart ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją*, T-99/98, Rink. p. II-2195, 67 punktas) bei išmatuojama (1996 m. sausio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Candiotte prieš Tarybą*, T-108/94, Rink. p. II-87, 54 punktas). Priešingai, visiškai hipotetinė ir neapibrėžta žala nesuteikia teisės į jos atlyginimą (žr. šiuo atžvilgiu 1997 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Oleifici Italini prieš Komisiją*, T-267/94, Rink. p. II-1239, 73 punktą).

111 Ieškovai Bendrijos teismui turi pateikti tokios žalos buvimo ir dydžio įrodymus (1996 m. sausio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kelman prieš Komisiją*, T-575/93, Rink. p. II-1, 97 punktas ir 1998 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Dorsch Consult prieš Tarybą*, T-184/95, Rink. p. II-667, 60 punktas; šiuo atžvilgiu taip pat žr. 1976 m. gegužės 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Roquette Frères prieš Komisiją*, 26/74, Rink. p. 677, 22–24 punktus).

112 Todėl reikėtų išnagrinėti, ar ieškovai įrodė, kad patyrė realią ir tikrą žalą.

113 Pirma, ieškovai teigia, kad jie patyrė žalą, nes neteko teisės žvejoti 90 % sugavimų nuo „naujojo BLS“, apskaičiuoto susumuojant ICES VIII rajonui paskirtą BLS ir perleistą kvotą. Ieškinyje ieškovai teigia, kad šiuo atveju jų žala lygi sugavimų, įvykdytų viršijant Prancūzijos laivyno teisėtai turimą kvotą, vertei.

114 Reikėtų priminti, kad 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimo 42 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, jog Portugalijos Respublikai suteikus leidimą žvejoti dalį jai priklausančios ančiuvių kvotos ICES VIII rajone Ispanijos Karalystė, kuriai iš tikrųjų buvo suteikta 90 % šiam rajonui paskirto ančiuvių BLS, pažeidžiant santykinio stabilumo principą, negavo 90 % ančiuvių žvejybos galimybių šiame rajone. Iš tikrųjų, suteikus Portugalijos Respublikai leidimą dalį jai priklausančios ančiuvių kvotos žvejoti ICES VIII rajone, padidėjo ančiuvių žvejybos galimybes šiame rajone nesudarant Ispanijos Karalystei galimybės disponuoti 90 % dydžio šios papildomos ančiuvių kvotos dalimi.

115 Kita vertus, taip pat neginčijama, kad ančiuvių žvejybos galimybių ICES VIII rajone padidėjimas nuo 1996 m. iki 2001 m. leido Prancūzijos Respublikai žvejoti ančiuvius šiame rajone, nes Portugalijos Respublika perleido savo kvotą šiame rajone pagal Reglamento Nr. 685/95 IV priedą.

116 Vis dėlto priešingai tam, ką teigia ieškovai, nė viena iš pirmiau minėtų aplinkybių nepatvirtina, kad jie patyrė realią ir tikrą žalą.

117 Iš tikrųjų reikėtų priminti, kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog sąlyginio stabilumo principas reiškia tik nustatytos kiekvieno ištekliaus galimų sugavimų kiekio, kurio dydis gali kisti, procentinės dalies išlaikymą, o ne fiksuoto sugavimų kiekio garantiją (1987 m. birželio 16 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Romkes*, 46/86, Rink. p. 2671, 17 punktas).

118 Iš to matyti, kad 90 % ICES VIII rajonui nustatyto BLS dydžio kvota, paskirta Ispanijos Karalystei, yra vien tik teorinė sugavimų maksimali riba, kurios Ispanijos laivynas negali viršyti bet kuriuo atveju. Priešingai, ši kvota visiškai nereiškia, kad Ispanijos laivynui užtikrinama 90 % ICES VIII rajono ančiuvių BLS realaus sužvejojimo. Šiuo atžvilgiu reikėtų pažymėti, kad nors šalys nesutaria dėl klausimo, ar Ispanijos valdžios institucijos turėjo diskreciją suteikti teises žvejoti, vis dėlto neginčijama, kad ICES VIII rajone veikla užsiimantys žvejai neturi jokios individualios kvotos, kurią Ispanijos valdžios institucijos būtų suteikusios nacionalinės teisės aktų pagrindu.

119 Tokiomis aplinkybėmis vien faktinė aplinkybė, kad ieškovai negavo 90 % ančiuvių žvejybos galimybių ICES VIII rajone, parodo tik teorinę ir hipotetinę žalą, kurios realumas priklauso nuo Ispanijos laivyno realių sugavimų. Ieškovai tai pripažįsta dublike, beje, tiesiogiai nurodydami, kad „Ispanijos laivynas tikriausiai nebūtų sužvejojęs visos jam priklausančios kvotos net ir nesant perleidimo“.

120 Vien aplinkybė, kad Prancūzijos laivyno sugavimai viršijo iki perleidimo turėtą pradinę kvotą, visiškai neįrodo, kad Ispanijos laivynas patyrė žalą dėl sumažėjusių sugavimų. Iš tikrųjų kadangi paskirta ančiuvių BLS dalis yra maksimali teorinė riba, vien tik faktinė aplinkybė, kad Prancūzijos laivynas žvejoja daugiau, neįrodo, priešingai nei teigia ieškovai, kad Ispanijos laivynas sužvejojo mažiau arba kad jam buvo užkirstas kelias sužvejoti daugiau.

121 Iš to matyti, kad ieškinyje nurodytos aplinkybės neįrodo, kad patirta reali ir tikra žala.

122 Bet kuriuo atveju Prancūzijos perviršio vertė, įvertinta 51 722 830 eurų, neįrodo ieškovų patirtos žalos dydžio. Iš tiesų nėra jokios tarpusavio priklausomybės tarp viso Prancūzijos laivyno realiai įvykdytų sugavimų kiekio ir sugavimų, kuriuos ieškovai galėjo įvykdyti, kiekio.

123 Ieškovų argumentus reikia atmestini tiek, kiek jų tariamai patirta žala grindžiama vien faktine aplinkybe, kad Prancūzijos laivyno sugavimai viršijo teisėtai turimą kvotą.

124 Be to, reikėtų pastebėti, kad ieškovų nurodoma hipotetinė žala būtų reali ir tikra, jei paaiškėtų, kad ICES VIII rajone Prancūzijos laivyno įvykdyti ančiuvių sugavimai pagal Portugalijos Respublikai šiame rajone suteiktą papildomą kvotą sumažino realias ančiuvių žvejojimo galimybes šiame rajone veiklą vykdančiam Ispanijos laivynui, sukliudydami jam įvykdyti papildomų sugavimų, kurie sudarytų 90 % žvejybos galimybių ICES VIII rajone, apskaičiuotų atsižvelgiant ir į Portugalijos Respublikai šiame rajone suteiktą kvotą.

125 Tačiau šiuo atžvilgiu būtina konstatuoti, kad nors ieškovai akcentavo Prancūzijos laivyno sužvejotus kiekius, viršijančius ICES VIII rajone teisėtai turimą kvotą, tačiau jie nė karto nebandė įvertinti papildomų sugavimų, kuriuos jie būtų galėję įvykdyti nesant panaikintų nuostatų, kiekių.

126 Be to, reikėtų pastebėti, jog nebuvo ginčijama, kad nuo 1996 m. iki 2001 m. Ispanijos Karalystė neišnaudojo 90 % pradžioje ICES VIII rajone jai paskirto BLS dydžio kvotos, kurios dydis kiekvienais iš aptariamų metų buvo 29 700 tonų ančiuvių.

127 Ispanijos laivynui nė vienais iš nagrinėjamų metų neišnaudojus ančiuvių kvotos ICES VIII rajone, faktinė aplinkybė, kad Prancūzijos laivynas viršijo jam teisėtai suteiktą kvotą, neturi reikšmės įrodinėjant, kad Ispanijos laivynas patyrė žalą, nes bet kuriuo atveju šis laivynas turėjo galimybę ICES VIII rajone žvejoti daugiau ančiuvių pagal šiam rajonui nustatytą BLS.

128 Šiuo atžvilgiu reikėtų pastebėti, kad ieškovai, be kita ko, neteigė, jog pats Ispanijos laivynas apribojo savo sugavimus siekdamas paskirstyti juos visiems metams taip, kad neviršytų 29 700 tonų kvotos ir todėl žinodamas apie papildomą ančiuvių kvotą, jis būtų sužvejojęs daugiau.

129 Be to, kadangi šioje byloje nepanaudota žvejybos galimybių dalis visą laiką buvo didesnis nei 25 % kvotos, o 1996–1998 m. laikotarpiu viršijo 50 %, negalima teigti, kad Ispanijos laivynas taikė kokius nors ančiuvių žvejybos ribojimus.

130 Bet kuriuo atveju, net ir darant prielaidą, kad ICES VIII rajone Prancūzijos laivyno įvykdytas sugavimų perviršis patvirtina Ispanijos laivyno žvejybos galimybių apribojimus, reikėtų konstatuoti, kad šioje byloje ieškovai negali remtis dėl to patirta realia ir tikra žala. Iš tiesų, 1996–2001 m. laikotarpiu Ispanijos laivyno nepanaudoti ančiuvių žvejybos galimybių kiekiai pagal Ispanijos Karalystei paskirtą kvotą visuomet buvo didesni nei ieškovų apskaičiuoti tuo pačiu laikotarpiu šiame rajone Prancūzijos laivyno įvykdyti sugavimų perviršiai.

131 Todėl net jei Prancūzijos sugavimai būtų buvę įvykdyti Ispanijos sugavimų sąskaita, matyti, kad ieškovai būtų turėję dar neišnaudotų žvejybos galimybių, paskirtų Ispanijos Karalystei pagal 90 % proporciją nuo BLS, šiam rajonui nustatyto iki panaikintomis nuostatomis leisto atlikti perleidimo, t. y. neviršijant 29 700 tonų.

132 Ispanijos laivyno negalėjimą išnaudoti Ispanijos Karalystei paskirtos kvotos arba net panaudoti didžiosios jos dalies patvirtina tai, kad pagal Reglamento Nr. 685/95 IV priedo 1 punkto 1.2 papunkčio antrosios pastraipos ix dalį Ispanijos Karalystė sutiko nuo 1996 m. kiekvienais metais perleisti Prancūzijos Respublikai 9 000 tonų (2000 m. – 12 000 tonų) jai priklausančių ICES VIII rajono ančiuvių BLS žvejybos galimybių, kaip rodo Tarybos ir Komisijos pateikti skaičiai, dėl šios aplinkybės reali kvota, kuria minėtame rajone galėjo disponuoti Ispanijos Karalystė nuo 1996 m., iš tikrųjų buvo ne 29 700 tonų, bet 20 700 tonų (2000 m. – 17 700 tonų). Todėl nors ieškinyje ieškovai teigia patyrę žalos dėl to, kad ICES VIII rajone Prancūzijos Respublikai buvo leista žvejoti apie 5 000 tonų daugiau nei stojimo aktu paskirta pradinė 3 300 tonų kvota, tačiau matyti, kad tuo pačiu metu Ispanijos Karalystė perleido beveik trečdalį jai stojimo aktu šiame rajone suteiktos kvotos.

133 Todėl ieškovai negali teigti patyrę realų žvejybos galimybių ICES VIII rajone apribojimą. Tai taip pat patvirtina faktinė aplinkybė, kad iš Tarybos pateiktų ir ieškovų neužginčytų duomenų matyti, jog tiek 1994 m., t. y. iki kol Portugalijos Respublika gavo leidimą žvejoti ančiuvius ICES VIII rajone, tiek 2002 m., t. y. po šio leidimo panaikinimo, Ispanijos Karalystė neišnaudojo savo kvotos, o ICES VIII rajone įvykdyti ančiuvių sugavimai buvo atitinkamai 11 230 ir 7 700 tonų. Iš to darytina išvada, kad nagrinėjamu laikotarpiu ieškovai nepatyrė jokio realaus ir tikro savo žvejybos galimybių apribojimo.

134 Iš pirmiau išdėstytų motyvų reikėtų daryti išvadą, kad nei tai, kad ieškovai negavo Ispanijos Karalystei ICES VIII rajone priklausančių 90 % žvejybos galimybių, nei tai, kad Prancūzijos laivynas šiame rajone įvykdė sugavimų perviršį, nepatvirtina, kad ieškovai patyrė realią ir tikrą žalą, dėl kurios gali atsirasti teisė į žalos atlyginimą.

135 Antra, ieškovai nurodo, kad Tarybos neteisėti veiksmai sumažino kainą ir paklausą.

136 Šiuo atžvilgiu pakanka konstatuoti, kad jokia bylos medžiagoje ir ypač jokia AZTI ataskaitoje esanti informacija nepatvirtina tokio sumažėjimo realumo. Ypač reikėtų pažymėti, kad šioje ataskaitoje apsiribojama, kaip nurodyta joje pateikiamoje lentelėje bei ieškinyje, Ispanijos laivyno tariamai patirtų finansinių „nuostolių“ įvertinimu pagal matematines formules, kurių parametrai nepaaiškinti, bei nepridedama medžiaga apie rinkos kainas nagrinėjamu laikotarpiu. Kita vertus, dokumentai, kuriuos šalys pateikė atsakydamos į Pirmosios instancijos teismo raštu pateiktą klausimą, patvirtina, kad vidutinė ančiuvių kaina 1996 –2001 m. laikotarpiu nesumažėjo. Todėl ieškovų argumentai, jog Tarybos neteisėti veiksmai sukėlė kainos ir paklausos mažėjimą, nėra pagrįsti.

137 Trečia, ieškovai teigia patyrę žalą dėl konkurencinės padėties susilpnėjimo, palyginti su Prancūzijos laivynu.

138 Šiuo atžvilgiu, kaip teisingai pastebėjo Komisija, ieškovai nepateikė jokių konkrečių įrodymų, kurie patvirtintų tariamą jų konkurencinės padėties susilpnėjimą, apsiribodami bendro pobūdžio ir neaiškiais teiginiais. Todėl šis ieškinio punktas yra nepagrįstas.

139 Ketvirta, ieškovai teigia patyrę žalą dėl žuvų išteklių pereikvojimo ir erozijos.

140 Reikia taip pat konstatuoti, kad ieškovai nepateikė jokių konkrečių įrodymų, kurie patvirtintų jų teiginius dėl žuvų išteklių erozijos, ir šiuo atžvilgiu apsiriboja neaiškiais ir bendro pobūdžio teiginiais. Be to, jie mano, kad eroziją patvirtina tai, kad Ispanijos Karalystė negalėjo išnaudoti savo kvotos. Tačiau panašu, kad šis atskiras teiginys nėra pagrįstas, nes pagal Reglamento Nr. 3760/92 4 ir 8 straipsnius, atsižvelgiant į gamtos išteklių būklę ir prieinamus mokslinius tyrimus, kasmet nustatomas BLS nebuvo keičiamas per visą nagrinėjamą laikotarpį ir išliko 33 000 tonų.

141 Galiausiai dėl ieškovų prašomos atlyginti būsimos žalos pakanka konstatuoti, kad jie neįrodė, jog ši tariama žala buvo neišvengiama ir pakankamai reali (žr. šiuo atžvilgiu 110 punkte minėto sprendimo *Hameico Stuttgart ir kt. prieš Tarybą ir Komisiją* 63 punktą).

142 Ieškovai šiuo atžvilgiu teigia, kad ančiuvių BLS 2003 m. sumažėjo iki 11 000 tonų. Šis teiginys yra klaidingas. Iš tikrųjų iš 2002 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 2341/2002, nustatančio 2003 metams tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių žvejybos galimybes ir susijusias sąlygas, taikomas Bendrijos vandenyse ir – Bendrijos laivams – vandenyse, kuriuose turi būti ribojamas sugavimas (OL L 356, p. 12), I D priedo matyti, kad 2003 m. atitinkamam ICES VIII rajonui buvo nustatytas 33 000 tonų ančiuvių BLS. Be to, reikėtų priminti, kad minėtas 33 000 tonų BLS buvo išlaikytas tiek 2002 m. (2001 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamento (EB)

Nr. 2555/2001, nustatančio 2002 metams tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių bendrąsias žvejybos galimybes ir joms taikomas sąlygas, galiojančias Bendrijos vandenyse ir Bendrijos laivams tuose vandenyse, kuriuose būtina riboti sužvejojamą kiekį (OL L 347, p. 1) I D priedas), tiek 2004 m. (2003 m. gruodžio 19 d. Tarybos reglamento Nr. 2287/2003, nustatančio 2004 m. Bendrijos vandenyse ir vandenyse, kuriuose privaloma nustatyti žvejybos apribojimus, žvejojantiems Bendrijos laivams taikomas tam tikrų žuvų išteklių ir žuvų išteklių grupių bendrąsias žvejybos galimybes ir susijusias sąlygas (OL L 344 p. 1), I B priedas).

143 Galiausiai dėl ieškovų 2005 m. gegužės 31 d. pateikto prašymo dėl tyrimo priemonių reikėtų priminti, kad pasibaigus žodinei proceso daliai pateiktas prašymas dėl tyrimo priemonių gali būti priimtas tik jei jis susijęs su faktais, galinčiais turėti lemiamos įtakos ginčo išsprendimui, ir jei suinteresuotasis asmuo negalėjo jų pateikti iki žodinės proceso dalies pabaigos (1999 m. liepos 8 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Hoechst prieš Komisiją*, C-227/92 P, Rink. p. I-4443, 104 punktas). Šioje byloje reikėtų pastebėti, pirma, kad ieškovai nepateikė jokio pateisinimo, patvirtinančio, jog pateikdami ieškinį jie neturėjo galimybės pagrįsti savo teiginio dėl žuvų išteklių pereikvojimo ir erozijos. Konkrečiai tariant, jie nepaaiškina, kodėl nebuvo galima prašyti skirti ekspertizę ieškinio arba bent jau dubliko etape. Iš to darytina išvada, kad prašymas yra nepriimtinas.

144 Be to, būtina konstatuoti, kad bet kuriuo atveju prašymas dėl tyrimo priemonių nėra susijęs su byla. Reikia pastebėti, kad praktiškai nė vienas iš ieškovų pateiktų įrodymų nepatvirtina ir net nekelia hipotezės, kad sugavimų sumažėjimas arba nepatenkinama biologinių išteklių būklė 2005 m. galėjo būti dėl 2002 m. balandžio 18 d. Sprendimu panaikintų nuostatų arba dėl ankstesnio ančiuvių pereikvojimo. Priešingai, iš prie tripliko pridėtos *Instituto Tecnológico Pesquero y Alimentario* parengtos ataskaitos „Arrantza 2003“ matyti, kad ančiuvių gyvenimo ciklas yra labai trumpas ir kad ančiuvių populiacija yra greitai kintanti, todėl vienais ar kitais metais

galimi jų populiacijos krizės arba išnykimo grėsmės periodai. Pagal minėtą ataskaitą 2002 m. 56 000 tonų dydžio veislinių ančiuvių biomasė atitiko saugias biologines ribas, t. y. viršijo 36 000 tonų dydžio atsargos biomasę. Tokiomis aplinkybėmis ieškovų pateikti įrodymai negali turėti lemiamos įtakos bylos išsprendimui.

145 Todėl ieškovų pateiktą prašymą dėl tyrimo priemonių reikia atmesti.

146 Dėl šių priežasčių darytina išvada, kad ieškovai nepateikė neva patirtos žalos realumo įrodymų.

147 Kadangi ieškovai neįrodė nei pakankamai didelio privatiems asmenims teises suteikiančios teisės normos pažeidimo, nei neva patirtos žalos realumo, darytina išvada, kad Bendrijai neatsirado deliktinė atsakomybė, nesant reikalo tikrinti, ar yra priežastinis ryšys tarp tariamai neteisėtų veiksmų ir nurodytos žalos.

148 Iš to, kas pirmiau išdėstyta, darytina išvada, kad ieškovų pateiktą ieškinį reikia atmesti kaip nepagrįstą nesant reikalo spręsti argumentų dėl jo priimtinumo.

**Dėl bylinėjimosi išlaidų**

149 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, jie turi padengti atsakovės bylinėjimosi išlaidas.

150 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalį įstojusios į bylą valstybės narės ir institucijos pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (trečioji kolegija)

nusprendžia:

**1. Atmesti ieškinį.**

**2. Nurodyti ieškovams padengti savo ir Tarybos bylinėjimosi išlaidas.**

**3. Nurodyti Prancūzijos Respublikai ir Komisijai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.**

Jaeger Tiili Czúcz

Paskelbta 2005 m. spalio 19 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris Pirmininkas

E. Coulon M. Jaeger